La gola

La gola del Ter és un braç d'aigua que comença entre Gualta i Ullà, en una resclosa, i acaba a la sorra daurada i fina de la platja, entre la Platera de l'Estartit i la Fonollera de Pals. Després d'un grapat de segles, el riu va deixar d'alimentar un nombrós sistema capil·lar que anava omplint de sediments el que actualment és una plana agrícola, que abasta des del Montgrí fins a les muntanyes de Begur, i s'acabà canalitzant entre motes, de la manera que ara es coneix.

El riu va baixant lentament, a les envistes de camps de pomeres i de blat de moro, sota l'ombra plomissa del Montgrí, vora les cases senyorívoles dels torroellencs i dels reflexos empolainats d'un camp de golf. Un Martinet Menut, de potes llargues i fortes, sembla que floti entre els canyissars, damunt les arrels de les plantes aquàtiques, i ens mira amb els ulls esbatanats abans de desaparèixer en una selva de tiges verdes.

El Ter viu el seu darrer moment de glòria escenogràfica abans de fondre's en l'aigua salada de la Costa Brava, però la paleta de colors arran de mar és limitada, només blaus siderals aigualits per algun núvol, blaus marins tacats aquí i allà per l'escuma de les onades, grocs ocrosos de sorra i de reflexos solars, ocres pallencs de vegetació exhausta, verds continguts de vegetació revinguda i la grisor eterna dels derelictes que el riu diposita en record de temps passats.

Quan l'aigua del Ter arriba a la Gola tots els camps ja s'han regat, els canals han acomplert la seva missió i tots els destins comencen a evaporar-se darrere de la silueta de les Medes.

Només resta una sensació d'eternitat quan els vermells dels capvespres comencen a socarrar els turons de Fitor i un tel d'estrelles va il·luminant, de mica en mica, el benaurat cel dels pescadors.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/15/gola/856769.html?utm_source=rss